

**34. PHÒNG THẤT THANH, TƯỜNG BÍCH TỊNH. CƠ
ÁN KHIẾT, BÚT NGHIÊN CHÁNH. MẶC MA BIẾN,
TÂM BÁT ĐOAN. TỰ BÁT KÍNH, TÂM TIÊN BÌNH.
LIỆT ĐIỂN TỊCH, HỮU ĐỊNH XÚ. ĐỌC KHÁN TẮT,
HOÀN NGUYÊN XÚ. TUY HỮU CẤP, QUYỀN THỨC
TÈ. HỮU KHUYẾT HOẠI, TỰ BỒ CHI. PHI THÁNH
THƯ, BÍNH VẬT THỊ. TẾ THÔNG MINH, HOẠI TÂM
CHÍ. VẬT TỰ BẠO, VẬT TỰ KHÍ. THÁNH DỮ HIỀN,
KHẢ TUẦN TRÍ.**

Gian phòng sạch, vách tường sạch

Bàn học sạch, bút nghiên ngay.

Mặc mài nghiêng, tâm bất chánh

Chữ viết ẩu, tâm không ngay.

Xếp sách vỡ, chỗ cố định

Đọc xem xong, trả chỗ cũ.

Tuy có gấp, xếp ngay ngắn

Có sai hư, liền tu bổ.

Không sách Thánh, bỏ không xem

Che thông minh, hư tâm trí.

Chớ tự chê, đừng tự bỏ

Thánh và Hiền, dần làm được.

*****

34.1. Phòng thất thanh, tường bích tịnh (*Gian phòng sạch, vách tường sạch*)

Đoạn Kinh văn này nói điều quan trọng nhất là bản thân phải có môi trường học thật tốt. Nơi các vị học tập không được bừa bộn, lung tung. Nếu bừa bộn, lung tung thì khi các vị ngồi xuống học, tinh thần sẽ không được ổn định. Cho nên phải “*phòng thất thanh, tường bích tịnh*” (*gian phòng sạch, vách tường sạch*) thì khi bước vào, các vị sẽ cảm thấy rất thanh tịnh và thoải mái.

34.2. Kỉ án khiết, bút nghiên chính (*Bàn học sạch, bút nghiên ngay*)

Câu này ý nói bàn ghế phải sạch sẽ, bút nghiên phải nghiêm chỉnh. Thật vậy, tâm con người thường bị hoàn cảnh môi trường bên ngoài làm cho ảnh hưởng. Cho nên môi trường thanh tịnh thì trong lòng cũng sẽ thanh tịnh. “*Kỉ án khiết, bút nghiên chính*” (*Bàn học sạch, bút nghiên ngay*), tất cả mọi đồ vật đều để ngăn nắp, đúng vị trí, khi các vị cần đến thì tâm mới không bị hỗn loạn, hoặc là phải tìm nửa ngày mới thấy.

*****

34.3. Mặc ma thiên, tâm bất đoan (*Mực mài nghiêng, tâm bất chánh*)

Thật ra bất kỳ cử chỉ gì của chúng ta cũng đều ảnh hưởng đến tâm cảnh nội tại. Ví dụ như “*lập đoan chính*” (*đứng ngay thẳng*), con người ở trong trạng thái như vậy liệu có suy nghĩ lung tung, bậy bạ không? Ít hơn. Nếu như họ đứng một bên, đứng như thế này, thì các vị sẽ cảm thấy

tâm của họ dao động, không biết là đang nghĩ đến việc xấu gì. Khi các vị mài mực mà mài như thế này, hoặc mài mực mà quay sang một bên để mài thì tâm cảnh sẽ không giống nhau. Cho nên chúng ta làm điều gì cũng phải đoan chính, không thể nghiêng sang một bên, nếu không sẽ ảnh hưởng đến tâm cảnh của một người. Khi các vị đứng và ngồi mà đứng không ra đứng, ngồi không ra dáng ngồi thì tâm của các vị sẽ càng ngày càng phân tán, càng ngày càng ngạo mạn. Cho nên đầu tiên chúng ta phải yêu cầu bản thân mình ngồi cho ngay thẳng, sau đó khi mài mực thì cũng phải ngồi ngay ngắn. Bởi vậy mới nói “*mặc ma thiên, tâm bất đoan*” (*mực mài nghiêng, tâm bất chánh*).

*****

34.4. Tụ bất kính, tâm tiên bệnh (*Chữ viết ẩu, tâm không ngay*)

Khi viết chữ, chúng ta cũng phải cung kính để viết. Nếu không mỗi lần chúng ta viết chữ thì tâm cũng sẽ rất tán loạn, mà học vấn chính là ở cảnh giới của cái tâm này. Nếu

như mỗi lần viết chữ đều rất hỗn loạn thì học vẫn có thể sẽ từng chút, từng chút một bị giảm bớt. Cho nên “*tự bất kính, tâm tiên bệnh*” (*chữ viết ẩu, tâm không ngay*). Hiện nay có rất nhiều đứa trẻ viết chữ, những quyển vở đều để nghiêng sang một bên. Thật kỳ lạ là chúng vẹo sang một bên mà vẫn có thể viết được. Trường hợp này không phải là ít. Cho nên sau này khi chúng viết chữ thì sách vở nhất định sẽ nghiêng sang một bên. Đến lúc đó thì mắt lâu dần sẽ bị lác sang một bên. Bởi vậy chúng ta phải kịp thời chỉ bảo, khi viết chữ thì sách vở phải để ngay ngắn, bút phải thẳng.

*****

34.5. Liệt điển tịch, hữu định xứ. Đọc khán tất, hoàn nguyên xứ (*Xếp sách vở, chỗ cố định. Đọc xem xong, trả chỗ cũ*)

Đây cũng là đem những đồ vật đã bị xô dịch cất về chỗ cũ, quyển sách này để ở đâu thì mang về chỗ đó cất, xem xong phải mang cất ở chỗ cũ, lần sau muốn xem lại thì sẽ tìm thấy một cách nhanh chóng. Chúng tôi từng đi tham

quan thư phòng của thầy giáo Lý Bình Nam. Sách vở trong thư phòng của ông rất nhiều, mỗi một quyển đều được sắp xếp rất ngay ngắn.

*****

34.6. Tuy hữu cấp, quyển thúc tề. Hữu khuyết hoại, tựu bổ chi (*Tuy có gấp, xếp ngay ngắn. Có sai hư, liền tu bổ*)

Cho nên sau khi cất vật dụng đi, lúc nào các vị muốn lấy cũng rất thuận tiện. Đối với sách vở cũng phải quý trọng, “*hữu khuyết hoại*” (*có sai hư*), sách vở bị khiếm khuyết, rách hỏng thì chúng ta phải nhanh chóng sửa chữa. Bởi vì sách thời cổ xưa không dễ mà có được cho nên họ càng thêm quý trọng, khi bị rách hỏng là lập tức sửa chữa ngay. Kỹ thuật in ấn thời nay rất phát triển, nhưng cũng không thể bởi rất phát triển mà chúng ta không tôn trọng sách vở, không yêu quý sách vở. Như vậy là không đúng. Chúng ta có thể làm hộp đựng sách để cho sách không bị bụi bẩn, hoặc làm tủ sách để cho tuổi thọ của sách được lâu hơn. Như vậy cũng là quý trọng bảo vệ sách vở.

34.7. Phi Thánh thư, bình vật thị, tế thông minh, hoại tâm chí (*Không sách Thánh, bỏ không xem. Che thông minh, hư tâm trí*)

Không phải là sách hay của Thánh Hiền thì chúng ta nhất định không đọc. Bởi chúng ta cũng có nhắc tới rằng: “Thà cả năm không đọc sách chứ không thể cặn kẽ kẻ tiểu nhân dù chỉ một ngày”. Kẻ tiểu nhân ở đây không chỉ là con người mà còn là sách vở. Tại sao thà cả năm không đọc sách cũng không thể gần kẻ tiểu nhân một ngày? Đó giống như là nước thanh khiết có thể không đến một giây bị nhỏ một giọt mực. Nhưng các vị phải dùng bao nhiêu thời gian để lọc sạch giọt mực này? Thời gian có thể gấp mười lần, mà cũng có thể gấp trăm lần. Bởi vậy phải đề phòng chúng ta bị ô nhiễm, cũng phải đề phòng con cái bị ô nhiễm. Cho nên chúng ta cũng phải có sự phán đoán là sách gì thì tuyệt đối không nên xem. Để đảm bảo nhất, thì nhất định chúng ta chỉ nên xem những Kinh sách đã được ấn chứng chân lý mấy nghìn năm. Vậy khi con cái xem tivi, các vị cũng phải canh chừng giúp chúng, không để cho

chúng xem những tiết mục ô nhiễm, những tiết mục cướp của, giết người. Điều này chúng ta phải làm cho tốt.

*****

34.8. Vật tự bạo, vật tự khí. Thánh dữ Hiền, khả thuận trí *(Chớ tự chê, đừng tự bỏ. Thánh và Hiền, dần làm được)*

Câu cuối cùng này rất quan trọng. Các vị đọc đến câu cuối cùng đều phải ngẩng cao đầu, ngực ưỡn ra: “*Vật tự bạo, vật tự khí, Thánh dữ Hiền, khả thuận trí*” (*chớ tự chê, đừng tự bỏ. Thánh và Hiền, dần làm được*)

Chúng ta cũng phải tự kỳ vọng, luôn luôn tự mình cố vũ, phải có niềm tin bởi “*nhân chi sơ, tính bản thiện*”. Chỉ cần thông qua sự tinh tấn, không lơ là thì chúng ta nhất định có thể bước vào cảnh giới của Thánh Hiền. Như vậy đương nhiên là căn bản ở niềm tin. Cho nên chúng ta phải có niềm tin vào chính mình. Tiếp nữa là cũng phải có niềm tin đối với Thánh Hiền. Tiếp đến là đối với thầy cô giáo cũng phải có niềm tin. Các vị phải có niềm tin đối với con cái của các vị, phải có niềm tin đối với bạn bè của các vị, bởi vì mỗi một

người đều có cái tâm bản thiện. Còn nữa là phải có niềm tin đối với trang mạng "*Văn hóa công ích hóa Đại Phương Quảng*" của chúng tôi. Bởi khi chúng tôi mới bắt đầu thực hiện thì có một số đồng bào rất lo sợ rằng chúng tôi có thể thực hiện được hai ngày rồi thôi. Chúng tôi cũng động viên họ: "*Chúng tôi thực hiện thì sẽ thực hiện đến cùng*", cho nên chúng ta cùng nhau đi trên một con thuyền.

Năm nay chúng tôi đã thành lập được trường học trực tuyến. Cho nên sẽ có rất nhiều "*câu chuyện giáo dục đạo đức*", còn có cả những giáo trình giống như là "*Ngũ Chung Di Quy*", và còn có "*Tứ Thư*". Những giáo trình này chúng tôi sẽ sắp xếp trên Học viện trực tuyến. Đến lúc đó mọi người đều có thể cùng học tập, nhất định phải đi sâu vào những giáo huấn của Thánh Hiền. Cho nên mọi người phải có đủ niềm tin, bởi vậy mới nói: "*Đức bất cô, tất hữu lân*", "*tứ hải chi nội giai huynh đệ dã*". Cuối cùng còn có một câu: "**Biết gánh chịu trách nhiệm là bắt đầu của sự trưởng thành**". Cho nên phải học và cũng phải dạy.

Quý vị thân mến! Chúng ta có thể từ việc tu thân của

chúng ta mà làm nên, tiến một bước là phải bỏ công sức ra cho gia đình chúng ta, cho hàng xóm lân cận của chúng ta. Chúng ta có thể một tuần dạy con cái một lần. Có khó không? Không khó, đã có rất nhiều sách tham khảo để sử dụng.

Làm việc gì cũng chỉ cần thuận theo tình thế để làm thì sẽ không quá phức tạp. Ví dụ có 3 người đến nghe giảng thì dạy 3 người, có 5 người đến thì dạy năm người. Có một số phụ huynh rất tốt, họ rất sẵn lòng học tập cùng với con cái. Chúng ta có thể thông qua cơ hội này để trao đổi một số vấn đề giáo dục trong gia đình. Trao đổi như vậy thì cảm thấy mọi người cùng học tập là rất tốt, cùng nhau quan sát học hỏi lẫn nhau, có thể tham quan học tập lẫn nhau. Chúng ta có thể tổ chức những vị phụ huynh này lại, cố định hàng tuần cùng nhau nghiên cứu một bài học, học tập lâu dần thì họ sẽ tiến bộ và các vị cũng tiến bộ. Cho nên có rất nhiều việc đều có thể làm. Khi điều kiện đã chín muồi thì sự việc tự nhiên sẽ thành công, chúng ta không nên nóng vội, gấp rút quá.

Khi chúng ta học tập những học vấn của Thánh Hiền thì cũng phải hiểu được rằng tại sao chúng ta phải học tập

Thánh Hiền. “*Đại học chi đạo, tại minh minh đức, tại thân dân, tại chỉ u chí thiện*”, cho nên nhân sinh thì cần phải tự giác, giác tha, giác hạnh viên mãn. “*Minh minh đức*” là nói để cho bản tính lương thiện sẵn có của bản thân mình được hiển hiện ra ngoài. Khi một con người “*minh minh đức*”, có được trí tuệ thì tự nhiên có thể tề gia, trị quốc, bình thiên hạ, cho nên có thể thân với nhân dân. Chữ “*thân*” ở đây là chỉ sự thương yêu, bảo vệ. Ngoài ra còn có một ý nữa là “*tân*”, “*tân dân*”, đó là để cho những bạn bè, người thân xung quanh chúng ta có thể “*cầu nhật tân, nhật nhật tân, hựu nhật tân*”. Cái gì gọi là “*Nhật nhật tân, hựu nhật tân*”? Là tư tưởng, quan niệm, đức hạnh. Khi chúng ta không ngừng nâng cao bản thân, giúp đỡ người khác tới cực điểm, tận tụy đến chết mới thôi thì có thể “*chỉ u chí thiện*”.

Cuối cùng là lời giáo huấn của Mạnh Tử, chúng ta cùng nhau xem. Mạnh Tử có nói: “*Quân tử sở dĩ dị u nhân giả, dĩ kỳ tôn tâm dã*”, chỗ khác của người quân tử với người bình thường là cái chủ tâm của họ, bởi vì “*quân tử dĩ nhân tôn tâm, dĩ lễ tôn tâm; nhân giả ái nhân, hựu lễ giả kính nhân*;

ái nhân giả, nhân hằng ái chi; kính nhân giả, nhân hằng kính chi”. Cho nên chúng ta luôn luôn lấy nhân, lấy nghĩa, lấy lời giáo huấn của Thánh Hiền làm chủ tâm, tuyệt đối phải không ngừng nâng cao đức hạnh. Hơn nữa, học tập Thánh Hiền thì sẽ không đau khổ, bởi vì nhất định sẽ được nhiều người thương yêu, bảo vệ các vị, và càng có nhiều người kính trọng các vị. Khi chúng ta có thể không ngừng dùng chủ tâm này để đối xử với những người xung quanh, thì tin rằng gia đình chúng ta, môi trường làm việc của chúng ta, thậm chí là xã hội của chúng ta sẽ càng ngày càng hòa thuận, càng ngày càng đoàn kết.

Người giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Nơi giảng: Đài Nam Đài Loan

Thời gian giảng: Năm 2005

Dịch giả: Tống Như Cường